

Sygn. akt VII Ka 245/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant st. sekr. sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale oskarżyciela publicznego- sierż. szt. Agnieszki Szlachtowicz

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2014r.

sprawy **P. B.**

obwinionego o wykroczenie z art. 94§1 kw, art. 87§1kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowego Wydziału Karnego w Węgorzewie

z dnia 14 lutego 2014r. sygn. akt V W 240/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uniewinnia obwinionego od popełnienia czynu z art. 94 & 1 kw;
- z podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 9 & 1 kw;
- orzeczoną wobec obwinionego karę grzywny łągodzi do 1000 (jednego tysiąca) zł.;
- w ramach rozstrzygnięcia zawartego w pkt.2 eliminuje zakaz dotyczący uprawnień do kierowania pojazdami kategorii T;

II. w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymuje w mocy;

III. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. B. obwiniony zastał o to, że:

I. w dniu 27 września 2013 r. ok. godziny 7:40 w miejscowości P. gmina P. na drodze publicznej (droga (...) nr (...)) kierował samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) nie posiadając do tego wymaganych uprawnień, tj. o czyn z art. 94 § 1 kw;

II. w dniu 27 września 2013 r. około godz. 7:40 w miejscowości P. gmina P. na drodze publicznej (droga (...) nr(...)) kierował samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie po użyciu alkoholu, tj. o czyn z art. 87 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Węgorzewie, wyrokiem z dnia 14 lutego 2014 r., sygn. akt V W 240/13 orzekł:

I. obwinionego P. B. uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów i za to na podstawie art. 87 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 kw skazał go na karę grzywny w wysokości 2000 (dwa tysiące) złotych;

II. na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 2 kw orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jeden) rok;

III. na podstawie art. 29 § 3 kw nałożył na obwinionego obowiązek zwrotu prawa jazdy;

IV. na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320,00 (trzysta dwadzieścia) złotych tytułem opłaty sądowej i zryczałtowanych kosztów postępowania.

Od powyższego wyroku środek odwoławczy wniósł obwiniony zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w części dotyczącej wymierzonego mu środka karnego. W swojej nieformalnej apelacji zarzucił wyrokowi, jak zdaje się wynikać z kontekstu:

- rażąco niewspółmierność wymierzonego mu środka karnego poprzez wymierzenie mu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku, podczas gdy wszechstronna analiza właściwości i warunków osobistych obwinionego, sposób jego zachowania uzasadniają orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres

1 roku z wyłączeniem pojazdów kategorii „T”.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie mu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku z wyłączeniem pojazdów kategorii „T”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy błędnie uznał, że obwiniony P. B. w dniu 27 września 2013 r. ok. godziny 7:40 w miejscowości P. gmina P. na drodze publicznej (droga (...) nr (...)) kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) nie posiadając do tego wymaganych uprawnień, wypełnił swoim zachowaniem znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 kw. Wskazać należy, że Sąd I - szej instancji także dostrzegł, czemu dał wyraz w uzasadnieniu, że niezasadnie skazał P. B. za popełnienie wykroczenia z art. 94 § 1 kw podczas gdy jego zachowanie stanowiło występek określony w art. 244 kk.

Zgodnie ze stanowiskiem występującym w doktrynie (vide m.in.W.Jankowski, Komentarz do art. 94 & 1 kw, LEX) oraz orzecznictwem Sądu Najwyższego, przywołanym również w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, osoba, która prowadzi pojazd po sądowym orzeczeniu wobec niej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów popełnia przestępstwo z art. 244 kk.

Podzielając powyższe stanowisko stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie faktem bezspornym jest, iż w dniu 27 września 2013 roku wobec obwinionego obowiązywał środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem kategorii „T” orzeczony przez Sąd Rejonowy w G. z dnia 31 października 2012 roku, sygn. akt (...). Zakaz ten orzeczony został na okres 4 lat. Zaczął obowiązywać od 8 listopada 2011 roku.

W związku z naruszeniem zakazu wynikającego z zastosowania wymienionego środka, odnoszącym się do przedmiotowego zdarzenia z dnia 27 września 2013r. za popełnienie czynu z art. 244 kk P. B. został skazany w sprawie o sygn. akt (...).

Zatem na tle okoliczności przedmiotowej sprawy, które nie budzą wątpliwości, zachodziła konieczność uniewinnienia obwinionego od popełnienia zarzucanego mu w pkt I wniosku o ukaranie czynu.

W pozostałym zakresie, w odniesieniu do czynu zarzucanego obwinionemu w II punkcie wniosku o ukaranie, Sąd Rejonowy właściwie, wszechstronnie i wnikliwie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania. Na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz trafnie przypisał sprawstwo, jak i winę obwinionemu.

Z uwagi jednak na uniewinnienie obwinionego od jednego z zarzucanych mu czynów zachodziła konieczność zmiany orzeczonej wobec P. B. kary oraz podstawy prawnej jej wymiaru poprzez wyeliminowanie z niej art. 9 § 1 kw. Sąd Okręgowy za popełnienie czynu zarzucanego obwinionemu w pkt II wniosku o ukaranie, na podstawie art. 87 § 1 kw w zw. z art. 24 kw, wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 (tysiąca) złotych. Tym samym tak ukształtowany wymiar kary winien odzwierciedlać społeczną szkodliwość czynu i stopień zawinienia obwinionego oraz spełnić wobec wymienionego cele określone w art. 33 §1 i 2 kw, w szczególności wychowawcze jak również właściwie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności środka karnego, podniesionego w apelacji, uznać go należy za zasadny. Sąd Rejonowy orzekł wobec obwinionego środek kamy w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku. Zgodnie z doktryną zasadą powinno być, aby zakaz dotyczył przede wszystkim pojazdów takiego rodzaju, jakim poruszał się sprawca, dokonując wykroczenia, za które orzeka się ów zakaz, lub w tej sferze ruchu. W przedmiotowej sprawie orzeczenie wobec obwinionego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych bez wyłączenia kategorii „T” wydaje się zbyt dotkliwe mimo wcześniejszej jego karalności. Obwiniony P. B. jest właścicielem gospodarstwa rolnego, które jest jedynym źródłem utrzymania jego i znajdującej się na jego utrzymaniu rodziny - żony i trójki dzieci. Prawo jazdy kategorii „T” jest mu niezbędne do pracy. Obwiniony jest rolnikiem, nie posiada innego zawodu. Biorąc powyższe pod uwagę, jak również zważywszy na stosunkowo niewielkie stężenie alkoholu w organizmie obwinionego stwierdzone w dniu zdarzenia, zaskarżone rozstrzygnięcie zmieniono co do środka karnego i orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem kategorii „T”.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 §

2 kpw zmienił orzeczenie, jak w części dyspozytywnej wyroku, w pozostałej części wyrok ten utrzymując w mocy.

Z uwagi na zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść obwinionego, kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa (art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw).